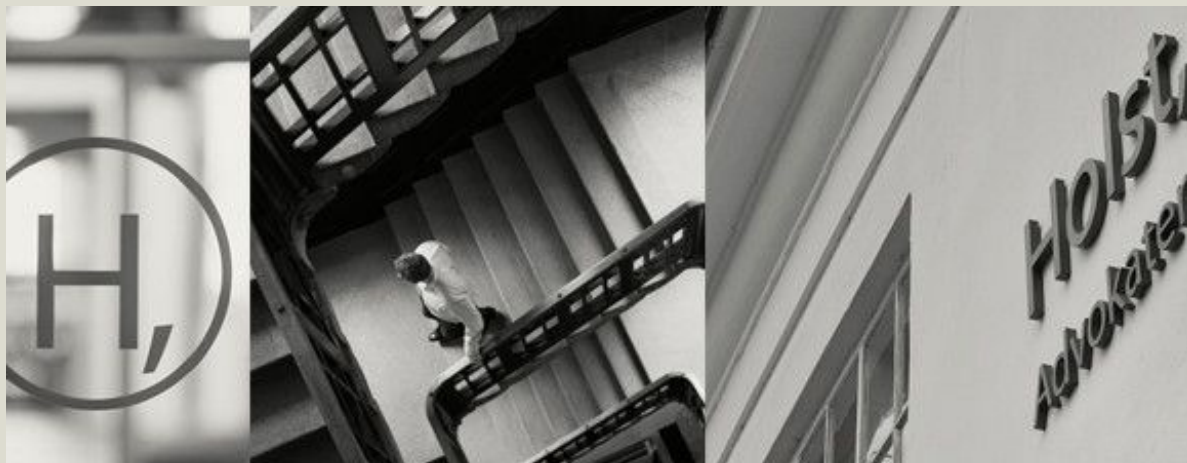

ERFA - Tilbagebetaling af patienterstatning

[Vestre Landsrets dom af 25. september 2018](#)

Ved [ERFA af den 23. februar 2018](#) orienterede jeg om, at Retten i Hjørring havde truffet afgørelse i en sag om tilbagebetaling af en uberettiget udbetalt patienterstatning. Byrettens dom var den første dom efter Højesterets principielle afgørelser i december 2017 (U.2018.1149 HD og U.2018.1156 HD).

Retten i Hjørrings dom af 21. februar 2018 blev anket af skadelidte til Vestre Landsret, der den 25. september 2018 har afsagt dom i sagen.

I sagen havde Patienterstatningen truffet følgende 3 afgørelser.

1 . Afgørelse af 11. juni 2015, hvor Patienterstatningen fandt, at skaden var omfattet af loven, og at skadelidte var berettiget til kr. 157.700,00 i godtgørelse for varigt mén.

2 . Afgørelse af 15. juli 2015 om svie og smerte, tabt arbejdsfortjeneste og erhvervsevnetab, hvor skadelidte blev tilkendt et beløb stort kr. 72.500,00 i godtgørelse for svie og smerte. Patienterstatningen vurderede således, at patienten ikke var berettiget til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og erhvervsevnetab.

3 . Afgørelse af 15. september 2015, hvorefter skadelidte var berettiget til kr. 10.000,00 til dækning af helbredsudgifter.

I samtlige afgørelser fra Patienterstatningen og i udbetalingsmeddelelserne fra regionen var der taget forbehold for tilbagesøgning, idet det var anført, at Ankenævnet kunne ændre afgørelsen til skade for skadelidte, således at hun i mindre omfang eller slet ikke var berettiget til erstatning og derfor helt eller delvist skulle betale erstatningen tilbage.

Den første afgørelse fra Patienterstatningen blev ikke påklaget af skadelidte eller af

regionen.

Det gjorde Patienterstatningens anden afgørelse imidlertid, idet skadelidte få dage efter Patienterstatningens afgørelse, men inden beløbet de facto blev udbetalt af regionen, påklagede afgørelsen til Ankenævnet.

Patienterstatningens tredje afgørelse af 15. september 2018 blev ikke påklaget af nogen af parterne, men afgørelsen blev truffet, og beløbet udbetalt, mens ankesagen vedrørende Patienterstatningens anden afgørelse verserede ved Ankenævnet.

Den 9. december 2015 (hvilket var inden udløbet af klagefristen for Patienterstatningens 3. afgørelse) traf Ankenævnet afgørelse om, at skadelidte ikke var påført en erstatningsberettiget behandlingsskade, og der var således ikke grundlag for at yde erstatning som sket.

Som det fremgår af dommen fra Retten i Hjørring, fandt retten, at skadelidte var forpligtet til at tilbagebetale den samlede erstatning baseret på de 3 afgørelser, idet retten fandt, at regionen med sine forbehold i udbetalingsmeddelelserne havde sikret sit tilbagebetalingskrav.

Som det fremgår af landsrettens dom, har landsretten foretaget en mere nuanceret bedømmelse af tilbagebetalingspligten, idet skadelidte alene skal tilbagebetale dele af den samlede, uberettigede erstatning.

Landsretten indleder med at henvise til Højesterets dom af 13. juli 2016 (U.2016.3276HD), hvorefter det er fastslået, at det beror på en selvstændig vurdering, om der kan kræves tilbagebetaling af et udbetalt beløb, og at tilbagebetalingsreglerne i tilstrækkelig grad beskytter den person, der i god tro har modtaget erstatning eller godtgørelse i henhold til en myndigheds afgørelse herom.

Herefter behandler landsretten de 3 afgørelser fra Patienterstatningen særskilt.

Den første afgørelse

Som det fremgår, har landsretten tillagt det afgørende betydning, at ingen af parterne påklagede Patienterstatningens første afgørelse, og landsretten har vurderet, at skadelidte ikke efter indholdet af forbeholdet om tilbagebetaling i udbetalingsbrevet har kunnet forudse, at godtgørelsen kunne kræves tilbagebetalt i tilfælde, hvor den pågældende afgørelse ikke blev anket.

Landsretten har derfor fundet, at skadelidte har haft en velbegrunnet forventning om, at hun havde ret til beløbet, og at det ikke kunne kræves tilbagebetalt.

Landsretten anfører endvidere, at det ikke kan føre til en anden vurdering, at det i ankevejledningen i Patienterstatningens senere afgørelse af 15. juli 2015 (den anden afgørelse) fremgår, at Ankenævnet også kan ændre den oprindelige afgørelse, så hele erstatningen bortfalder og skal tilbagebetales. Herudover har retten tillagt det betydning, at den pågældende godtgørelse er forbrugt af skadelidte, ligesom hun ikke var repræsenteret af advokat under sagens behandling ved patienterstatningsmyndighederne.

Den anden afgørelse

Her finder landsretten ikke, at skadelidte på udbetalingstidspunktet havde en velbegrunnet forventning om, at beløbet ikke kunne kræves tilbage.

Det forhold, at skadelidte således klagede over Patienterstatningens afgørelse, inden regionen havde fremsendt sin udbetalingsmeddelelse med tilbagesøgningsforbeholdet, har således ikke betydning for regionens krav på tilbagebetaling. Vurderingen af den velbegrundede forventning skal således foretages på udbetalingstidspunktet og ikke på tidspunktet for klagen.

Den tredje afgørelse

For så vidt angår den tredje afgørelse fra Patienterstatningen om udbetaling af kr. 10.000,00 for helbredsudgifter, har landsretten tillagt det betydning, at skadelidte på tidspunktet for Patienterstatningens afgørelse og regionens udbetalingsbrev selvsagt vidste, at der verserede en ankesag ved Ankenævnet for Patienterstatningen, hvor der kunne ske en ændring af Patienterstatningens afgørelse af 15. juli 2015, som kunne betyde, at skadelidte slet ikke var berettiget til erstatning.

I lyset heraf finder landsretten, at skadelidte heller ikke får så vidt angår dette erstatningsbeløb har haft en velbegrundet forventning om, at beløbet ikke kunne kræves tilbagebetalt. Det bemærkes, at landsretten udtrykkeligt henviser til, at Ankenævnet traf afgørelse inden udløbet af ankefristen for Patienterstatningens afgørelse om erstatning for helbredsudgifter (den tredje afgørelse).

Kommentar

I højesterets afgørelser fra december 2017 var hovedbegrundelsen for ikke at imødekomme regionens krav om tilbagebetaling, at "[r]egionen klagede ikke over Patientforsikringens afgørelse..., og beløbet blev udbetalt til A, uden at regionen tog et konkret forbehold."

Det kan ikke af højesterets præmisser udledes, hvilken selvstændig betydning eller vægt den manglende klage over afgørelsen har haft i forhold til det manglende forbehold om tilbagesøgning. I en kronik i JP den 6. januar 2018 af højesteretsdommer Jens Peter Christensen om sagen fremgår dog, at

"[d]et centrale i Højesterets begrundelse var, at Region Syddanmark, da regionen udbetalte pengene, ikke havde taget noget konkret forbehold om, at kvinden kunne risikere at skulle betale de 225.600 kr. tilbage, hvis ankenævnet senere ændrede Patientforsikringens afgørelse."

Det kan derfor undre, at landsretten i nærværende sag tilsyneladende tillægger den manglende klage mere betydning end det konkrete forbehold om tilbagesøgning, der fremgår af regionens udbetalingsbrev, hvis indhold og formulering landsretten i øvrigt blåstempler i relation til tilbagebetalingen af den øvrige erstatning.

Tilsvarende kan det undre, at landsretten i sin begrundelse tillægger det betydning, at godtgørelsen er forbrugt, idet det bemærkes, at der alene forløb ca. 3-4 uger - fra méngodtgørelsen blev udbetalt - til skadelidtes påklage af afgørelse nr. 2 og hendes modtagelse af Ankenævnets brev og vejledning om, at klagesagen kunne indebære en pligt til at tilbagebetale den fulde erstatning.

Endvidere kan det undre, at landsretten i sin begrundelse for skadelidtes pligt til også at tilbagebetale erstatningen for helbredsudgifter (den tredje afgørelse) tillægger det betydning, at Ankenævnets afgørelse i klagesagen blev truffet "inden

ankefristens udløb for Patienterstatningens afgørelse om erstatning for helbredsudgifter [dvs. den tredje afgørelse]".

Det forekommer besynderligt og vilkårligt, hvis tilbagebetalingspligten kommer til at afhænge af sagsbehandlingstiden hos Ankenævnet, idet skadelidte på udbetalingstidspunkt for erstatningen for helbredsudgifter - som følge af hendes egen klage - fuldt ud var bekendt med, at klagesagen kunne betyde, at hun slet ikke var berettiget til erstatning. Om Ankenævnet træffer afgørelse før eller efter klagefristens udløb ændrer ikke på skadelidtes viden om risikoen for tilbagebetaling, og dermed om der foreligger en velbegrundet forventning eller ej.

Spørgsmål om sagen kan rettes til undertegnede.

Med venlig hilsen
Holst, Advokater
Jacob Fenger
Partner

| T, 8934 0000 | Dir, 8934 1160 | M, 3010 2227 | E, jfe@holst-law.com |

Holst, Advokater	Hans Broges Gade 2	8100 Aarhus C
T, 8934 0000	F, 8934 0001	
info@holst-law.com	www.holst-law.com	

[Frameld dig denne e-mail-liste](#)